

Selskabernes Fremkomst. Vor ældste Anstalt, Statsanstalten for Livsforsikring, som nu har faaet en Mængde Konkurrenter rundt omkring, er ingenlunde derved gaaet tilbage i Henseende til Tilgang. Tilgangen har tværtimod, saa vidt jeg ved, været større i det sidste Aar end i noget foregaaende, og de andre Livsforsikringsselskaber trives ogsaa meget frodigt. Naar man nu ser denne store Vækst og Grøde, der er i disse Forhold, kan man jo virkelig nok komme til at ønske, at man ogsaa kunde have noget Indseende med, paa hvilken Maade Selskaberne virke, thi iblandt det meget gode og sunde, der er kommet frem, er der ogsaa ganske bestemt adskiligt, som burde ryddes af Vejen.

Naar man nu vil til at lovordne, lovgive paa dette Omraade, forekommer det mig, at den Betragtning maa være den vigtigste eller i alt Fald en af de vigtigste, at man maa indrette Loven saaledes, at den ikke hemmer denne Udvikling, som i sig selv er nyttig og god. Det er til stor Nytte og Fordel for Befolkningen, at de i stigende Omfang tegne Livsforsikring og sørge baade for deres egen Alderdom og for deres efterladte osv. Man maa altsaa tage Sigte paa, at man ikke hemmer den Udvikling, at man altsaa heller ikke hemmer, ikke forhindrer, at der opstaar endnu flere lignende Selskaber, for saa vidt der virkelig kommer ny Ideer gode Kombinationer frem. Det er jo sikkert og vist, at der er en overordentlig stærk Udvikling paa dette Omraade, man er ikke bleven staaende ved de Grundsætninger, efter hvilke man forsikrede for 50 Aar siden, man gaar bestandig videre, man drager bestandig ny Omraader ind under Forsikringen. Man kan jo ikke og har i lang Tid ikke kunnet nøjes alene med, hvad der hedder de „gode Liv“, man har allerede for lang Tid siden taget „daarlige Liv“ op, saadanne Liv, som altsaa ikke kunne forsikres uden Ekstrapræmie. Nu gaar man jo endogsaa saa vidt, at man tager rent ud sagt „slette Liv“ med, saadanne Liv, med Hensyn til hvilke der overhovedet ikke findes Erfaringer om Dødelighed. Der er, som det maaske vil være mange af de ærede Herrer bekendt, gjort et Forsøg for ikke mange Aar siden af et herværende Livsforsikringsselskab, nemlig „Danmark“, paa at tegne Forsikringer uden Helbredsattest, for Personer, som enten ikke vilde søge hen andre Steder eller ikke vilde blive tagne andre Steder, et Forsøg, som i og for sig er fortræffelig tænkt, thi det er jo godt og gavnligt, at der ogsaa for saa-

danne Personer gives Adgang til at tegne Forsikring. Det gøres naturligvis paa den Maade, at man lægger til Grund en meget stærk Dødelighed hos de forsikrede. Dernæst gør man Forsikringen gensidig, og denne Gensidighed gennemføres med yderste Skarphed, saaledes at, hvis der ikke er tilstrækkeligt til at betale, hvad der er blevet forsikret for, maa der ske en forholdsvis Afkortning osv. Altsaa det er Eksempler paa disse ny Ting, som stadig fremkomme, og man kan jo tænke sig det udviklet langt videre endnu. Der er i den Henseende gjort Forsøg, og disse Forsøg ville yderligere blive fortsatte. For Eksempel kan jeg nævne dette, at man lader Præmien bortfalde i Invaliditetstilfælde, altsaa etablerer en Livsforsikring med Præmier, der bortfalde, saafremt den paagældende bliver Invalid. Der findes ingen Statistik paa dette Omraade; det er ikke muligt at sige, hvorledes det skal gøres, det er Forsøg, der maa gøres ud fra Beregninger, som man tilnærmelsesvis mener at kunne lægge til Grund. Og hvorfor skulde man ikke kunne komme videre, kunne komme til at sige, at ikke blot skal Præmien bortfalde i Invaliditetstilfælde, men den forsikrede skal i saa Fald have en Understøttelse. Jeg nævner det kun som et Eksempel paa, hvilke Opgaver der i Virkeligheden ligger for, hvor meget der paa dette Omraade er at indhente, og hvad der endnu skal gøres. Derfor forekommer det mig, at Hovedpunktet ved denne Sags Behandling er dette, at man ikke skal udelukke Adgangen til at komme frem med alle de ny, gode og sunde Tanker, som kunne opstaa paa dette Omraade.

Naar man nu altsaa vil overveje og nærmere undersøge, paa hvilken Maade man da bør gaa frem, saa ville adskillige ærede Medlemmer vide, at der i det hele og store kan siges at være 2 Hovedprincipper, som gøre sig gældende ved en Lovordning paa dette Omraade. Det ene er, hvad man kalder Publicitetssystemet, og det andet kunde jeg kalde Koncessionssystemet, Autorisationssystemet, eller hvad man nu vil. Det første System, Publicitetssystemet, er det, som særlig er gældende i England, og det andet System kan vel nærmest siges at gælde i de fleste Stater paa Fastlandet, hvor man har en Lovordning af denne Sag. Publicitetssystemet gaar jo ud paa, at alt skal lægges frem for Offentligheden. Enhver, i alt Fald ethvert Selskab, som i øvrigt er indrettet efter den Lovgivning, som i de paagældende Stater gælder for Aktie-